

The Holy See

PAPA FRANJO

KATEHEZA SVETOG OCA
PRIPREMLJENA ZA OPĆU AUDIJENCIJU 9. Travnja 2025.

Srijeda, 9. travnja 2025.

[Multimedia]

Ciklus katehezâ – jubilej 2025. Isus Krist naša nada. II. Isusov život. Susreti 4. Bogataš Isus ga pogleda (Mk 10, 21)

Draga braćo i sestre!

Zadržat ćemo se danas na još jednom od Isusovih susreta opisanih u evanđeljima. Ovaj put, međutim, osoba koja se susreće s Isusom nema ime. Evanđelist Marko predstavlja je jednostavno kao „*netko*“ (10, 17). Riječ je o čovjeku koji od mladosti opslužuje zapovijedi, ali koji, unatoč tome, još nije pronašao smisao svog života. On ga traži. Možda je riječ o pojedincu koji se još nije sasvim odlučio, iako na prvi pogled djeluje kao predana osoba. Naime, osim stvari koje činimo, odricanjâ ili uspjehâ, ono što je zaista važno za sreću jest ono što nosimo u svom srcu. Ako lađa mora isploviti i napustiti luku da bi zaplovila otvorenim morem, to može biti prekrasna lađa, s izvrsnom posadom, ali ako se ne odvežu konopi kojima je privezana i ne digne sidro, nikada neće moći isploviti. Taj si je čovjek sagradio luksuzni brod, ali je ostao u luci!

Dok je Isus prolazio putom, taj mu je čovjek potrčao ususret, kleknuo pred njega i upitao: „*Učitelju dobri, što mi je činiti da baštinim život vječni*“ (r. 17). Obratite pažnju na glagole: „*što mi je činiti da baštinim*“ (tal. izv. „*imam*“, nap. pr.) život vječni.“ Budući da mu opsluživanje Zakona nije dalo sreću i sigurnost da će biti spašen, obraća se učitelju Isusu. Upravo je zapanjujuće da je tom čovjeku riječ „*besplatno*“ nepoznanica! Čini se kako je kod njega sve neka obveza, dužnost koju valja ispuniti. Za njega je vječni život baština, nešto što se stječe pravom, pomnim i savjesnim

ispunjavanjem obveza. Ali u životu koji se tako živi, pa i s dobrom namjerom, kakav prostor može imati ljubav?

Isus, kao i uvijek, ide dalje od vanjštine. Dok s jedne strane ovaj čovjek podastire Isusu svoj krasan životopis, Isus ide dalje i gleda u nutrinu. Glagol koji Marko koristi vrlo je značajan: „*pogleda... ga*“ (r. 21). Upravo zato što Isus gleda u nutrinu svakoga od nas, ljubi nas onakve kakvi stvarni jesmo. Što je, naime, vidio u toj osobi? Što Isus vidi kad zaviri u našu nutrinu i voli nas, unatoč našim rastresenostima i našim grijesima? Vidi našu krhkost, ali i našu želju da budemo voljeni takvi kakvi jesmo.

Gledajući u njegovu nutrinu – kaže se u Evanđelju – „*zavoli ga*“ (r. 21). Isus voli ovog čovjeka i prije nego što ga je pozvao da pođe za njim. Ona ga voli takvog kakav jest. Isusova je ljubav besplatna, što je sušta suprotnost logici zaslugâ kojom je taj čovjek bio opsjednut. Uistinu smo sretni kad shvatimo da smo ovako ljubljani, besplatno, po milosti. A to vrijedi i za naše uzajamne odnose: sve dok pokušavamo kupovati ljubav ili moliti za naklonost, ti nas odnosi nikad neće učiniti sretnima.

Ono što Isus predlaže ovom čovjeku jest to da promijeni svoj način života i svoj odnos prema Bogu. Isus, naime, prepoznaje da njemu, kao i svima nama, nešto nedostaje, a to je želja koju nosimo u našim srcima da budemo voljeni. Ima jedna rana koja nam pripada kao ljudskim bićima, rana kroz koju može prolaziti ljubav.

Da bi se ispunilo tu prazninu, ne mora se „kupovati“ priznanjâ, naklonost, uvažavanje. Treba, naprotiv, „prodati“ sve što nas opterećuje, kako bi nam srce bilo slobodnije. Nema smisla i dalje zgrtati za sebe, već davati siromasima, stavljati drugima na raspolaganje, dijeliti s drugima.

Isus, na posljetku, poziva ovog čovjeka da ne ostane sam. Poziva ga da ga slijedi, da bude u jednoj vezi, da živi jedan odnos. Samo tako je, naime, moguće izići iz anonimnosti. Svoje ime možemo čuti samo unutar jednog odnosa, u kojem nas netko zove imenom. Ako ostanemo sami, nikada nećemo čuti da se izgovara naše ime i ostat ćemo i dalje „*netko*“, bezimeni. Možda danas, upravo zato što živimo u kulturi samodostatnosti i individualizma, otkrijemo da smo nesretniji, zato što više ne čujemo svoje ime izgovoreno od nekoga tko nas slobodno voli.

Ovaj čovjek ne prihvaća Isusov poziv i ostaje sam, jer ga balasti života drže čvrsto privezana u luci. Tuga je znak da se nije mogao pokrenuti. Ponekad nešto držimo bogatstvom, no, naprotiv, riječ je samo o utezima koji nas sputavaju. Nadamo se da će se ta osoba, kao i svaki od nas, prije ili kasnije promijeniti i odlučiti izvesti na pučinu.

Braćo i sestre, povjerimo Srcu Isusovu sve tužne i neodlučne ljude, da osjete Gospodinov pogled pun ljubavi, koji ostaje ganut dok nježno gleda u našu nutrinu.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana